

У морі далеко на Півночі жив Малюк-Нарвал. («Хто малюк? Я малюк?» — сказав би він, якби почув нашу історію.) То був звичайний собі нічим не примітний нарвал — такий самий, як усі нарвали. Тобто він був китом, хоч зовсім невеличким, як на кита.

Шкіру його вкривали плями, мов у лошати чи оленяти. А до того ж він мав бивень, що стирчав уперед, ніби ріг у казкового однорога. Зовсім як у дорослих нарвалів, хіба що менший. («Атож! Зовсім як у дорослих!» — сказав би на це Нарвал.)

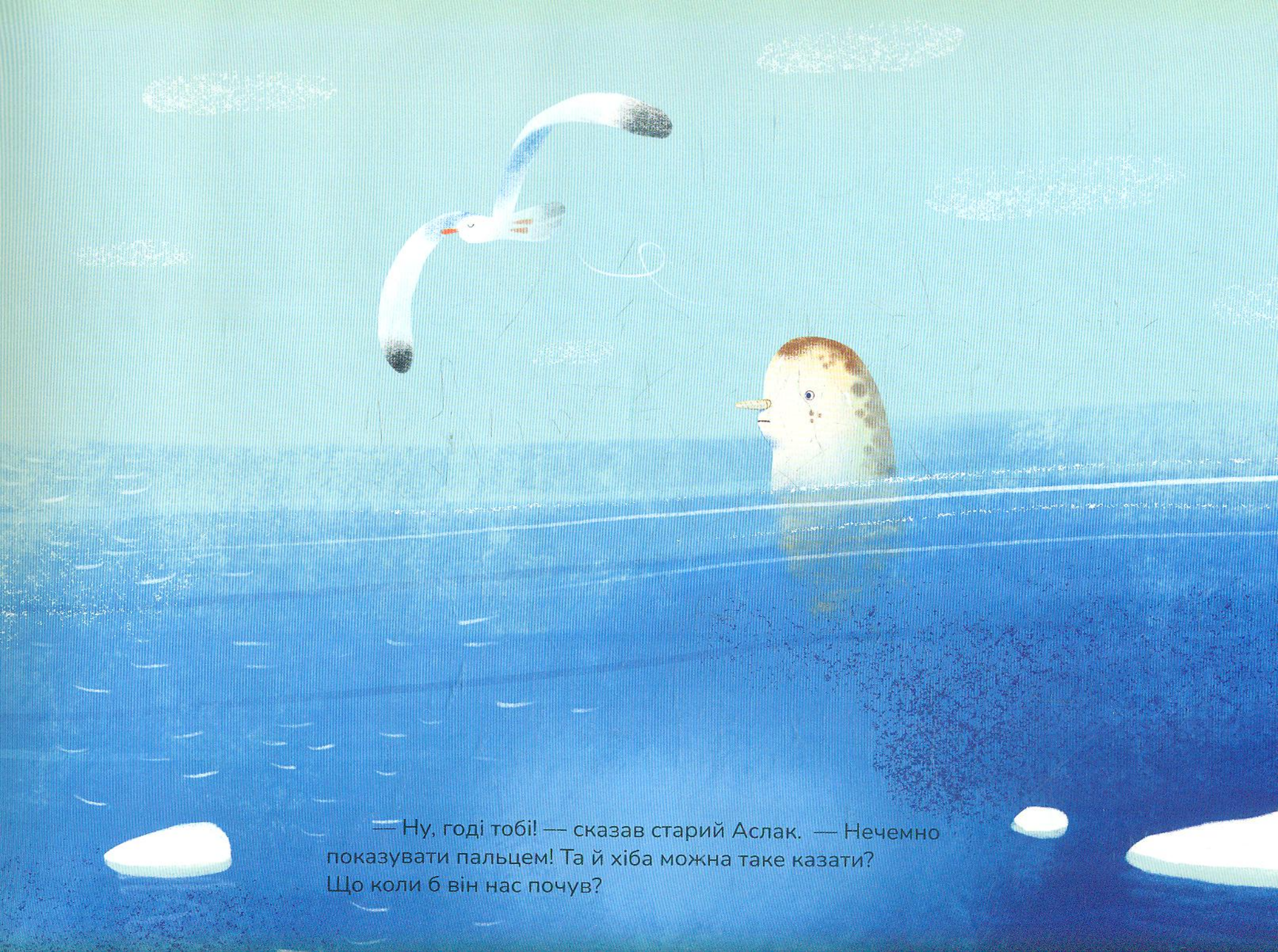

Якось Малюк-Нарвал випірнув із моря неподалік від берега, і його побачили двоє людей — старий рибалка Аслак і його онук Анте.

— Ха-ха! — розсміявся малий Анте й показав пальцем на Малюка-Нарвала. — Диви, яке смішне й чудне!

— Ну, годі тобі! — сказав старий Аслак. — Нечемно показувати пальцем! Та й хіба можна таке казати? Що коли б він нас почув?